

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Spiritizmas būdingas daugeliui

Spiritizmas, kuris būdingas daugeliui kultūrų bei tikėjimų, yra religingumo apraiška, kai ypatingais metodais užmezgamas ryšys su mirusiais ir dvasiomis.

Dažniausiai tai atlieka mediumas, kuris būdamas transo būsenoje tarpininkauja tarp pasaulio, žmogaus ir dvasių, leisdamas šioms veikti jo balsu, rankomis ir pan. Spiritizmo seansų metu mediumu paprastai būna visa grupė, kur „žinios iš anapus“ priimamos per stalo, stiklinės, uždėtos ant pagrindo su raidėmis (planšetės), judėjimą arba beldimą. Jau keletą dešimtmečių ryšį su anapusinėmis būtybėmis bandoma užmegzti pasitelkiant magnetofoną, radiją arba televizorių. Vienas pagrindinių moderniojo spiritizmo pradininkų yra Emanuelis Swedenborgas (1688–1772), regėjęs vizijas iš anapus ir papasakojęs apie savo pokalbius su angelais ir mirusiais. Jis skleidė mokymą apie aukštesnę žmogaus išsivystymą kitame pasaulyje. Swedenborgo raštai susilaukė didelio dėmesio ir turėjo įtakos tokiems mąstytojams, kaip J. W. Goethe, F. Schilleris, F. Schellingas ir K. G. Jungas. Moderniojo spiritizmo atsiradimui ne mažiau svarbi buvo ir Alleno Kardeko „Dvasių knyga“. Šiuo pseudonimu pasivadinęs prancūzų gydytojas Ipolitas L. D. Rivail (1804–1869) 1859 metais išleido iš anapus gautus susistemintus vieno spiritistų būrelio, kuriam penkerius metus priklausė, duomenis. Mesmerizmo idėjų paveiktas gydytojas per savo raštus tapo „kardekianizmo“, vieno iš pagrindinių religinių judėjimų Brazilijoje, iškūrėju. Čia spiritizmas yra susijęs su tikėjimu reinkarnacija. Tikrąja moderniojo spiritizmo pradžia galima laikyti XIX a. vidurį, kai nuo rytinių Amerikos krantų spiritistų būreliai išplito visame Vakarų pasaulyje. J. P. Blavatskajos įkurta teosofų draugija prasidėjo nuo spiritistų būrelio, be to, buvęs teosofas bei antroposofų draugijos iškūrėjas R. Steineris (1861–1925) pradžioje taip pat turėjo spiritistinių patyrimų. Teosofijos paveikti buvo ir „New Age“ esantys spiritistų rateliai, tokie, kaip Findhorno draugija. Šiandien pasaulyje priskaičiuojama apie 100 milijonų spiritistų, taip pat nemažai draugijų. Pietų Amerikoje spiritizmas ypatingai paplitęs ir dažnai sumišęs su krikščionišku turiniu (sinkretizmas). Vien tik Anglijoje yra apie 500 organizuotų spiritistų draugijų. Žymiausias Europos kontinento spiritistų draugijos yra Ciūricho dvasinė ložė, Universalusis gyvenimas, Baltojo erelio ložė (White Eagle Lodge), taip pat Naujojo apreiškimo grupės, kurios remiasi jų iškūrėju (Jacobo Lorbeerio, Johanneso Greberio) medialiai gautomis žiniomis. Spiritizmas praktikuojamas daugelyje religinių judėjimų: „New Age“ grupėse, kai kuriuose ufonautų kultuose, jį naudoja raganos, satanistai, ekstrasensai. Spiritizmas yra paplitęs ir už organizuotų grupių ribų: galima paminėti „šeimyninį spiritizmą“ (spiritizmas giminių ratelyje, siekiant užmegzti ryšius su mirusiais) arba sparčiai plintančią spiritistinę literatūrą, kuri „New Age“ sąjūdžio sluoksniuose dažnai įvardijama kaip „Channeling“ (iš angl. channel – kanalas) literatūra. Turbūt žymiausias knygos buvo parašytos J. Roberts (Dvasinio vadovo „Seto“ perdavimai) bei K. Griskom (Sheril Maclain, taip pat savo knygoje propaguojančios spiritizmą, mokytojos). Su spiritizmu artimai susiję ir Robertas A. Monroe bei Elizabeta Kübler Ross, pagarsėję „mirties išgyvenimų“ „tanatologijos“ tyrinėjimais. Tai, kas patiriama spiritizmo seansų metu, aiškina skirtingai: spiritistai teigia, jog jų metu per mediumus užmezgamas kontaktas su angelais, dvasiomis ar mirusiais; tuo tarpu kritikai nurodo, kad daug „mediumų“ buvo demaskuoti kaip apgavikai. Psichologijoje ir parapsichologijoje spiritizmo seansų patyrimas paprastai aiškinamas ne kaip mirusiųjų ar dvasių pasireiškimas, o kaip pašamonės padarinys. Tačiau daugelis psichologų perspėja, kad praktikuojant spiritizmą gali išsivystyti „mediumistinė psichozė“, lydima beprotiškų idėjų, haliucinozių ir prievartos. Biblija apie dvasias, apsireiškiančias žmogui, kalba palyginti aiškiai, tačiau kitaip nei spiritizmas: įvardija jas kaip Dievui priešiškas jėgas. Šventasis Raštas mini angelus, atsiskyrusius nuo Dievo (Jud 6) ir bandančius apsigyventi žmonėse (Mt 12,43), jiems kenkti (Mk 9,22) arba sukurstyti prieš Dievą (1 Tim 4,1). Dvasių ar mirusiųjų išaukštinimas daugelyje vietų draudžiamas (Kun 19,31; 20,6; Įst 18,11; Iz 8,19). Žmonės yra įspėjami nepasiduoti dvasioms, nes jos priešiškos Dievui ir pilnos neteisybės (1 Tim 4,1; 2 Tes 2,9). Pats Šėtonas apibūdinamas kaip melagis ir melo tėvas (Jn 8,44), galintis apsimesti šviesos angelu. Žinias, tariamai ateinančias iš mirusiųjų, galima paaiškinti ir kaip demonų apgaule, kadangi pagal biblinį mokymą mirusieji negali bendrauti su gyvaisiais. (1 Sam 28 pateiktas pavyzdys, kai išgąsdintas filistinų karalius Saulius per žynę iškviečia Samuelio dvasią, galėtų būti kaip išimtis, kurią šiuo ypatingu atveju Dievas leido, norėdamas paskelbti Sauliui teismą.) Jürgen Kuberski: teologas, publicistas ir leidėjas.

Date created: 2012/04/06-